

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **R. Ch.**
bytem H. 2036/1b, P. 4

zastoupeného Mgr. Luděkem Hladěnou, LL.M., advokátem
sídlem Jungmannova 36/31, Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **PhDr. P. K., IČO: ...**
sídlem H. 2105/14, P. 4

zastoupeného JUDr. Oldřichem Benešem, advokátem
sídlem Mojmírovců 805/41, Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 5. 2018,
čj. O-525237/D17019021/2017/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 2. 7. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“ či „**žalovaný**“) ze dne 2. 5. 2018, čj. O-525237/D17019021/2017/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**správní orgán prvního stupně**“ nebo „**Úřad**“) ze dne 19. 1. 2017, čj. O-525237/D15115558/2015/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“ či „**Rozhodnutí o námitkách**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně vyhověl námitkám podaným osobou zúčastněnou na řízení podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), proti zápisu slovní ochranné známky sp. zn. O-525237 ve znění „ARS AURO PRIOR“, jejímž přihlašovatelem byl žalobce, do rejstříku ochranných známek, a podanou přihlášku zamítl.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 5. 2018.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah podaného rozkladu žalobce a podání osoby zúčastněné na řízení učiněného v rámci řízení o rozkladu.
5. Předseda Úřadu dále uvedl, že slovní označení sp. zn. O-525237 ve znění „ARS AURO PRIOR“ zveřejněné dne 4. 11. 2015 bylo přihlášeno pro následující výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (16) knihy a časopisy; (39) cestovní kancelář; (41) nakladatelství a umělecká agentura.
6. Po provedené rekapitulaci zákonných a navazujících judikatorních východisek předseda Úřadu nejprve posuzoval, zda žalobce v době podání napadené přihlášky ochranné známky označení „ARS AURO PRIOR“ znal nebo mohl znát, resp. posuzoval, jaké bylo jeho právní postavení a postavení osoby zúčastněné na řízení k dotčenému označení „ARS AURO PRIOR“ před podáním přihlášky.
7. Z předložených důkazů a tvrzení účastníků řízení je podle předsedy žalovaného zřejmé (a nesporné), že označení „ARS AURO PRIOR“ bylo před podáním napadené přihlášky ochranné známky užíváno jak přihlašovatelem (žalobce), tak i namítajícím (osoba zúčastněná na řízení). Z předložených dokladů podle něho vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení je historikem, který podniká coby fyzická osoba, mezi jehož obchodní činnosti patří dle živnostenského oprávnění mimo jiné „vydavatelská činnost, provozování cestovní agentury, průvodcovská činnost v oblasti cestovního ruchu“, přičemž podnikatelské oprávnění mu vzniklo ke dni 6. 2. 1992. Jeho aktivitám plynoucím z živnostenského oprávnění odpovídají i jeho profesní údaje seznatelné z internetových stránek www.stavitele-katedral.cz, na kterých je uvedeno, že osoba zúčastněná na řízení vystudovala dějiny umění, její specializací je středověké a renesanční umění a je autorem řady knižních publikací, přičemž v roce 1990 založila umělecko-historickou agenturu a nakladatelství za účelem popularizace dějin umění označovanou jako „X“. K námitce žalobce, že se jedná o internetové stránky osoby zúčastněné na řízení, kam si může dát libovolné informace a kdykoli je měnit, a tudíž se nejedná o relevantní důkaz, předseda

žalovaného zdůraznil, že v archivu internetových stránek www.archive.org, na který odkázala osoba zúčastněná na řízení v reakci na tvrzení žalobce, lze dohledat historii výše uvedených stránek, z níž je zřejmé, že již v záznamu ze dne 28. 8. 2009 je uvedena informace o založení nakladatelství a umělecko-historické agentury „X“ osobou zúčastněnou na řízení. Vzhledem k tomu, že ke sporu a ukončení vzájemné spolupráce mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení došlo až v roce 2015 a po celou dobu spolupráce byly výše uvedené informace na internetových stránkách týkající se profesních údajů osoby zúčastněné na řízení včetně informace o založení umělecko-historické agentury a nakladatelství „X“ neměnné, lze mít podle předsedy Úřadu za to, že nedošlo k jejich úpravě za účelem ovlivnění tohoto řízení až po ukončení vzájemné spolupráce.

8. Žalobce pak podle předsedy Úřadu před podáním napadené přihlášky ochranné známky podnikal rovněž jako fyzická osoba a poté se stal v roce 2009 jednatelem a společníkem společnosti CK Umělecký klub s.r.o. (dříve AF Services R. Ch. společnost s ručením omezeným), jejímž předmětem podnikání bylo mimo jiné poskytování služeb souvisejících s cestovním ruchem. Podle předsedy Úřadu je tedy zřejmé, že žalobce provozoval (a stále provozuje) cestovní kancelář, která nabízela mimo jiné i uměleckohistorické zájezdy, v rámci kterých spolupracoval s osobou zúčastněnou na řízení, což vyplývá mimo jiné z dokladu č. 15, na kterém je nabídka zájezdů na rok 2014 společnosti CK Umělecký klub, s.r.o., kde je také uvedeno, že zájezdy po odborné stránce i nadále připravuje PhDr. P. K. (uměleckohistorická agentura ARS AURO PRIOR). Z tohoto dokladu podle předsedy Úřadu rovněž vyplývá, že zájezdy zaměřené na výtvarné umění tato cestovní kancelář pořádá již od roku 1991.
9. Z výše uvedeného je dle předsedy Úřadu zřejmé (a mezi stranami nesporné), že mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení probíhala před podáním napadené přihlášky ochranné známky spolupráce, v rámci které bylo oběma účastníky řízení užíváno přihlašované označení, k níž však žádný z účastníků nepředložil žádnou písemnou smlouvu, která by upravovala jejich vzájemný vztah. Podle předsedy Úřadu lze přisvědčit tvrzení žalobce o ústní smlouvě, resp. o jednorázově uzavíraných smluvních vztazích vždy ke konkrétnímu plnění (zájezdu). Žalobce nicméně podle předsedy Úřadu neuvedl, zda předmětem takto uzavřené ústní dohody bylo i ujednání o užívání přihlašovaného označení. Žalobce podle předsedy Úřadu neprokázal své tvrzení, že označení „ARS AURO PRIOR“ pouze propůjčil osobě zúčastněné na řízení k užívání, ani nedoložil, zda byly sjednány nějaké podmínky a způsob užívání přihlašovaného označení ze strany osoby zúčastněné na řízení. Důkaz pak žalobce nepředložil ani ke svému tvrzení o výhradní spolupráci; tyto skutečnosti proto zůstaly pouze v rovině neprokázaných tvrzení. Obě tvrzení přitom dle předsedy Úřadu osoba zúčastněná na řízení popřela, neboť se domnívala, že označení jí náleží (nikoli, že jí bylo po dobu spolupráce propůjčeno žalobcem), a že nebyla ve spolupráci s žalobcem vázána výhradností.
10. Z předložených dokladů je dle předsedy Úřadu zřejmé, že v obchodním styku, tj. na fakturách (doklady č. 5-13, 17), jakož i na smlouvě o běžném účtu (doklad č. 14), užívala přihlašované označení ve spojení se svým jménem osoba zúčastněná na řízení, a to od dubna roku 1996 (doklad č. 5), resp. osoba zúčastněná na řízení, coby podnikající fyzická osoba PhDr. P. K. - ARS AURO PRIOR měla zřízen běžný účet u Investiční a Poštovní banky, a.s. od 13. 1. 1994 (doklad č. 14). Faktury vystavovala průběžně do roku 2015 žalobci, resp. cestovní kanceláři CK Umělecký klub s.r.o. za dříve popsané aktivity. Rovněž byly podle předsedy Úřadu ze strany třetích osob vystaveny faktury osobě

zúčastněné na řízení coby odběrateli služeb „přeprava osob“, kde opět vystupuje osoba zúčastněná na řízení ve spojení s přihlašovaným označením (doklad č. 17).

11. Na základě výše uvedených zjištění lze mít dle předsedy Úřadu za prokázané, že osoba zúčastněná na řízení užívala přihlašované označení společně s žalobcem v rámci pořádání uměleckohistorických zájezdů organizovaných cestovní kanceláří žalobce, a to v době před podáním napadené přihlášky ochranné známky. Je tedy zřejmé, že přihlašované označení znali jak osoba zúčastněná na řízení, tak i žalobce.

12. Jako zásadní je tedy podle předsedy Úřadu třeba posoudit otázku, kdo užíval toto označení v obchodním styku jako první, neboť oba účastníci řízení shodně trvají na tom, že toto označení užívali dříve než protistrana. Správní orgán prvního stupně dospěl dle předsedy Úřadu k závěru, že z předložených důkazů svědčí dřívější právo osobě zúčastněné na řízení a naopak žalobce skutečnost, že mu k přihlašovanému označení jako fyzické osobě svědčí starší právo, neprokázal. Osoba zúčastněná na řízení podle předsedy Úřadu prokázala dlouhodobé užívání přihlašovaného označení v obchodním styku, a to od dubna roku 1996 (doklad č. 5). K námitce žalobce poukazující na podání přihlášky ochranné známky ve znění „ARS AURO PRIOR - UMĚLECKÝ KLUB“ a na to, že přihlašované označení prokazatelně užíval dříve než osoba zúčastněná na řízení, předseda Úřadu uvedl, že podání přihlášky ochranné známky a následně její samotný zápis do rejstříku ochranných známek ještě nijak neprokazuje její užívání v obchodním styku. Sama osoba zúčastněná na řízení ostatně podle předsedy Úřadu konstatovala, že o této ochranné známce doposud ani nevěděla. Z dokladů, které žalobce předložil, se tři doklady vztahují k užívání označení „ARS AURO PRIOR“ ve spojení s CK Umělecký klub, přičemž se jedná o doklady z let 2014 až 2016 s tím, že v podobě, v jaké je ochranná známka č. 204621 zapsána, se tato na předložených dokladech nevyskytuje. Naopak osoba zúčastněná na řízení podle předsedy Úřadu prokázala, že přihlašované označení užívala jak ve vztahu k přihlašovatel (doklady č. 5 - 12), tak i ve vztahu k třetím osobám (doklad č. 13), přičemž první užití předmětného označení spadá do měsíce dubna roku 1996 a další její aktivity v následujících letech se rovněž váží na přihlašované označení, které je spojováno s její osobou, např. má v databázi Národní knihovny ČR v adresáři nakladatelů v ČR vedené nakladatelství s názvem „X“ (doklad č. 18), pod přihlašovaným označením vydává své publikace – edice Stavitelé katedrál (doklad č. 19). K tvrzení žalobce, že registrace nakladatelství v adresáři nakladatelů v ČR v rámci databáze Národní knihovny ČR v roce 2009 byla ze strany osoby zúčastněné na řízení učiněna neoprávněně, žalobce podle předsedy Úřadu nedoložil žádný doklad, který by svědčil o tom, že podnikl proti tomuto zápisu jakékoli kroky, popř. že by osobu zúčastněnou na řízení vyzval k upuštění od protiprávního jednání. Z předložených dokladů naopak podle předsedy Úřadu vyplývá, že žalobce byl srozuměn s tím, že osoba zúčastněná na řízení užívá přihlašované označení v rámci svých aktivit, jakož i aktivit, které činila v rámci spolupráce s žalobcem. Podle předsedy Úřadu přitom nehraje žádnou zásadní roli, zda případná spolupráce mezi stranami byla výhradní. Důkazní břemeno stran prokázání tvrzení o existenci výhradní spolupráce nadto spočívalo na žalobci.
13. Žalobce rovněž podle předsedy Úřadu nijak neprokázal své tvrzení, že osoba zúčastněná na řízení byla označována jako uměleckohistorická agentura „ARS AURO PRIOR“ z toho důvodu, že byla agenturou připravující zájezdy výhradně pro žalobce. Doklady, které měly tuto skutečnost prokazovat (doklady č. 28, 29), se podle předsedy Úřadu jednak vztahují k době po podání napadené přihlášky ochranné známky; nadto skutečnost, že v jedné z nabídek cestovní kanceláře SLAN tour s.r.o. je uvedeno pouze jméno osoby zúčastněné na řízení bez dovětky „ARS AURO PRIOR“ nesvědčí o výhradnosti vzájemné spolupráce a podmínkách užívání přihlašovaného označení ze strany osoby zúčastněné na řízení. Žádná smlouva, ani jiné dokumenty, které by ověřovaly tvrzení žalobce, že přihlašované označení mohla osoba zúčastněná na řízení užívat výhradně pro něj, nebyly podle předsedy Úřadu předloženy.

14. Osoba zúčastněná na řízení tak podle předsedy Úřadu unesla své důkazní břemeno a především prokázala, že jí svědčí původní, originární a od žalobce neodvozené právo k přihlašovanému označení. Žalobce podle předsedy Úřadu věděl o tom, že osoba zúčastněná na řízení má právo k přihlašovanému označení a že toto označení v obchodním styku užívala před podáním napadené přihlášky ochranné známky a nadále užívá, a to pro stejné výrobky a služby, pro které si podal napadenou přihlášku ochranné známky. Osoba zúčastněná na řízení se tak podle přesvědčení předsedy Úřadu v případě zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek oprávněně cítí být dotčena na svých právech, neboť spotřebitelé by se mohli domnívat, že služby označené přihlašovaným označením pocházejí od ní. V úvahu lze vzít podle předsedy Úřadu i to, že v rámci spolupráce s žalobcem připravovala zájezdy po odborné stránce osoba zúčastněná na řízení, tj. vymýšlela konkrétní program, tematiku apod., a to vše pod přihlašovaným označením. Takové zájezdy se zaměřením na výtvarné umění, resp. historii, se tak dostaly do podvědomí spotřebitelské veřejnosti ve spojení s osobou zúčastněnou na řízení, a žalobce by mohl z této známosti prostřednictvím zápisu přihlašovaného označení těžit. Nedlouho poté, co došlo k ukončení vzájemné spolupráce, přitom žalobce podle předsedy Úřadu podal napadenou přihlášku ochranné známky. Pokud by tak osoba zúčastněná na řízení začala spolupracovat s dalším subjektem na pořádání obdobných zájezdů, nemohl by tento subjekt přihlašované označení užívat v rámci propagace daných zájezdů.
15. Předseda Úřadu tak v návaznosti na uvedené dospěl k závěru, že žalobce by registrací přihlašovaného označení ztížil působení osoby zúčastněné na řízení v oblasti, kde dříve společně s žalobcem působila (cestovní ruch a nakladatelství), neboť by žádný další subjekt, se kterým by spolupracovala, nemohl přihlašované označení užívat. Rovněž by žalobce mohl využívat známosti, kterou přihlašované označení získalo především v důsledku činnosti osoby zúčastněné na řízení, čímž se tato osoba oprávněně cítí být dotčena na svých právech. V jednání žalobce, který podal přihlášku ochranné známky ve znění shodném jako znění nechráněného označení, které používala před podáním přihlášky ochranné známky v rámci své podnikatelské činnosti jako první osoba zúčastněná na řízení, lze podle předsedy Úřadu spatřovat nedobrou víru. Současně žalobce podle předsedy Úřadu nijak neprokázal, že by zde existoval nějaký relevantní důvod, který by jeho jednání při podání napadené přihlášky ochranné známky ospravedlnil.

III. Žaloba

16. Žalobce v podané žalobě předeslal, že přihláška ochranné známky „ARS AURO PRIOR“ byla zamítnuta s poukazem na § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., neboť dle názoru žalovaného nebylo podání přihlášky učiněno v dobré víře a osoba zúčastněná na řízení se jí oprávněně cítí být dotčena na svých právech, když žalobce by jako vlastník ochranné známky mohl osobě zúčastněné na řízení její činnost značně ztížit, resp. jí způsobit ekonomickou či jinou újmu. Tento svůj právní závěr žalovaný podle žalobce odůvodňuje tím, že žalobce i osoba zúčastněná na řízení sporné slovní spojení „ARS AURO PRIOR“ dlouhodobě užívali, přičemž žalobce dle názoru žalovaného neprokázal, že mu svědčí starší právo ke spornému označení, výhradnost sestavování programů pro zájezdy žalobce ze strany osoby zúčastněné na řízení, a ani skutečnost, že osobě zúčastněné na řízení předmětné označení pouze propůjčil.
17. Žalobce konstatoval, že s osobou zúčastněnou na řízení od počátku devadesátých let až do roku 2015 spolupracovali na základě ústní smlouvy o tom, že osoba zúčastněná na řízení

bude pro žalobce, který je cestovní kancelář a pořádá zájezdy pro své zákazníky, tyto zájezdy připravovat a účastnit se jich jako odborný průvodce. Žalobce zdůraznil, že je nejstarší českou cestovní kancelář specializující se na zájezdy za výtvarným uměním a historickou architekturou a působí na českém trhu již od roku 1991, přičemž pod jeho obchodní firmou a označením a na jehož náklady a odpovědnost byly a jsou předmětné zájezdy pořádány; zákazníci, kteří se těchto zájezdů účastní, jsou zákazníci žalobce. V rámci své podnikatelské činnosti žalobce vstoupil do smluvního vztahu s osobou zúčastněnou na řízení, která pro žalobce připravovala náplň žalobcových zájezdů a jejich program a v průběhu zájezdů zákazníkům žalobce dělala průvodce. Tyto služby byly osobou zúčastněnou na řízení žalobci fakturovány a žalobcem osobě zúčastněné na řízení hrazeny. Cestovní kancelář a jí pořádané zájezdy tedy byly dílem žalobce, který řídil a organizoval veškerý chod cestovní kanceláře. Žalobce doplnil, že pro svoji cestovní kancelář vymyslel dovětek „ARS AURO PRIOR“, který od počátku svého podnikání používá, a přitom dovolil svému průvodci, který pro něj připravoval zájezdy, aby toto označení užíval také, a to ve vztahu k zákazníkům či potenciálním zákazníkům žalobce, a nadto pouze pro nekomerční účely, aby bylo všem zřejmé, že průvodce je spolupracujícím průvodcem se žalobcem a s cestovní kancelář žalobce. Žalobce přitom s průvodcem neseptisoval žádnou obsáhlou smlouvu s přesnými podmínkami, za kterých toto označení průvodce může užívat. Stejně jako celá spolupráce, i toto bylo na ústní bázi, neboť žalobce osobě zúčastněné na řízení věřil. Zatímco osoba zúčastněná na řízení nebyla jediným a výhradním průvodcem žalobce, neboť žalobce měl (a stále má) průvodců a odborných pomocníků s výtvarně zaměřenými zájezdy více, a to již od devadesátých let, pro osobu zúčastněnou na řízení se naopak jednalo o výhradní vztah, neboť pro žádnou jinou cestovní kancelář žádné obdobné služby před r. 2014 nikdy nevykonávala (a nikdy v průběhu řízení před žalovaným žádným způsobem nedoložila ani netvrdila opak). Žalobce podotknul, že označení „ARS AURO PRIOR“, resp. „ARS AURO PRIOR - UMĚLECKÝ KLUB“ si nechal zapsat jako ochrannou známku již v roce 1996 – tato ochranná známka je podle žalobce stále platná a je zapsána v rejstříku ochranných známek pod č. 204621.

18. Žalobce dále uvedl, že na přelomu let 2014/2015 začal od svých klientů dostávat informace o tom, že osoba zúčastněná na řízení na zájezdech žalobce, na nichž však vykonávala toliko služby průvodce, nabízí zákazníkům žalobce zájezdy od jiných poskytovatelů zájezdů a údajně dokonce i zájezdy své vlastní. V tomto období žalobce také zaznamenal velmi výrazné snížení kvality služeb poskytovaných žalobci ze strany osoby zúčastněné na řízení. Žalobce následně z těchto důvodů podle žalobních tvrzení ukončil s osobou zúčastněnou na řízení spolupráci. Osoba zúčastněná na řízení po ukončení spolupráce nadále užívala a užívá dovětek „ARS AURO PRIOR“, navíc začala (v kombinaci s používáním uvedeného dovětku) oslovovat zákazníky žalobce a postupně mu tyto přebírat, až si z některých z nich vytvořila svoji členskou základnu. Předmětné označení bylo podle žalobce osobou zúčastněnou na řízení patrně nadále užíváno za účelem navození dojmu trvající spolupráce se žalobcem a zmatení zákazníků žalobce, pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení poskytované služby.
19. Žalobce námitkami soustředěnými pod **prvním žalobním bodem** namítl, že přihláška byla podána v dobré víře, a to vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem týkajícím se spolupráce žalobce a osoby zúčastněné na řízení. Trval na tom, že osoba zúčastněná na řízení nemá k předmětnému označení žádné právo a že její užívání tohoto označení je zneužitím práva. Žalobce se cítil být jednáním osoby zúčastněné na řízení poškozován,

jemu byla podle jeho přesvědčení reálně v důsledku tohoto jednání v rámci jeho podnikání způsobena újma. Přihláška ochranné známky „ARS AURO PRIOR“ (ačkoliv žalobce již má zapsanou ochrannou známku „ARS AURO PRIOR - UMĚLECKÝ KLUB“) byla podle žalobce podána v roce ukončení spolupráce s obou zúčastněnou na řízení v důsledku snahy uchránit si svá práva před osobou zúčastněnou na řízení.

20. Žalobce byl v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008 - 195 toho názoru, že (i.) osobě zúčastněné na řízení nesvědčí k užívání označení „ARS AURO PRIOR“ po ukončení spolupráce s žalobcem žádné právo a že (ii.) celkové okolnosti případu zcela jednoznačně zlou víru žalobce vyvrací.
21. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce k závěru žalovaného, že prokazatelně dříve začala označení „ARS AURO PRIOR“ užívat osoba zúčastněná na řízení, a to od dubna 1996, namítl, že již v únoru 1996 podal přihlášku k ochranné známce „ARS AURO PRIOR - UMĚLECKÝ KLUB“, přičemž tato ochranná známka byla žalobci zapsána a osoba zúčastněná na řízení ji nikdy nerozporovala. Žalobce předloženými přihláškami na zájezdy konané v letech 1993 – 1995, jež s odkazem na zásadu plné jurisdikce předkládal spolu s žalobou, prokazoval, že předmětné označení fakticky užíval ve svém obchodním styku již před rokem 1996.
22. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že výhradnost spolupráce nebyla žalobcem prokázána, a namítl, že osobou zúčastněnou na řízení naopak nebylo prokázáno, že tato spolupráce výhradní nebyla. Výhradnosti svědčí podle žalobce i fakt, že po ukončení spolupráce s žalobcem začala osoba zúčastněná na řízení rovněž výhradně spolupracovat s jinou cestovní kanceláří. Žalobce doplnil, že *„webové stránky osoby zúčastněné na řízení funkční od r. 2009, na které si tato může dát libovolné informace, nejsou a nemohou ...[být] irrelevantním důkazem o tom, odkdy začala osoba zúčastněná na řízení fakticky užívat označení ARS AURO PRIOR“*. Důkazy, ze kterých je možno dovodit spolupráci osoby zúčastněné na řízení pod označením „ARS AURO PRIOR“ vně smluvního vztahu s žalobcem, jsou podle žalobce datovány až od roku 2014, kdy započaly nekalosoutěžní aktivity osoby zúčastněné na řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 9. 2018 nejprve rekapituloval průběh správního řízení, sumarizoval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, shrnul námítky žalobce uvedené v rozkladu a reprodukoval závěry, které k nim v Napadeném rozhodnutí vyslovil předseda Úřadu.
24. Ke skutečnostem předestřeným žalobcem popisujícím vývoj spolupráce mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení žalovaný konstatoval, že z předložených dokladů vyplývá, že mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení existovala před podáním napadené přihlášky dlouhodobá spolupráce. Spory panují podle žalovaného ohledně toho, komu v době spolupráce náleželo právo k napadenému označení „ARS AURO PRIOR“ a zda osobě zúčastněné na řízení svědčilo právo k napadenému označení a zda toto právo bylo právem originárním, neodvozeným od práva žalobce.
25. Žalovaný uvedl, že z dokladů předložených ve správním řízení dovodil, že osobě zúčastněné na řízení svědčí právo k napadenému označení „ARS AURO PRIOR“, neboť toto označení užívala před datem podání napadené přihlášky ochranné známky v souvislosti s jí založenou stejnojmennou uměleckohistorickou agenturou a stejnojmenným nakladatelstvím pro služby spočívající v přípravě zájezdů a exkurzí zaměřených na umění a

vydávání uměleckohistorických publikací. Z dokladů předložených ve správním řízení podle žalovaného vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení prokazatelně užívala přihlašované označení ve spojení se svým jménem od dubna 1996, přičemž vystavovala faktury průběžně do roku 2015 žalobci, resp. cestovní kanceláři CK Umělecký klub s.r.o., v níž je žalobce jediným společníkem. Před datem podání napadené přihlášky ochranné známky byly rovněž podle žalovaného ze strany třetích osob v souvislosti s přihlašovaným označením vystaveny faktury osobě zúčastněné na řízení coby odběrateli služeb „přeprava osob“.

26. K argumentu, že žalobce si pro svoji cestovní kancelář vymyslel dovětek „ARS AURO PRIOR“, který od počátku svého podnikání používá, a dovolil přitom svému průvodci (osobě zúčastněné na řízení), aby toto označení užívala také ve vztahu k zákazníkům žalobce, žalovaný odkázal na závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí, dle nichž tvrzení žalobce nemají oporu v předložených důkazech a tvrzení tak nelze mít za prokázané. Spolupráce, která mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení probíhala, se podle žalovaného neodehrávala na základě písemně uzavřené smlouvy, která by upravovala vzájemný vztah a ze které by bylo možno dovodit ujednání smluvních stran o užívání přihlašovaného označení.
27. K tvrzení žalobce, že osoba zúčastněná na řízení nebyla výhradním průvodcem žalobce, zatímco pro osobu zúčastněnou se o výhradní vztah jednalo, žalovaný podotknul, že výhradnost obchodního vztahu mezi účastníky řízení není pro posouzení důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. rozhodující, neboť automaticky bez dalšího neznamená, že by osobě zúčastněné na řízení nesvědčilo právo k užívání předmětného označení před datem podání napadené přihlášky ochranné známky. Z dokladů předložených ve správním řízení lze mít přitom podle žalovaného za prokázané, že osoba zúčastněná na řízení předmětné označení užívala jak ve vztahu k přihlašovatel (doklady 5-12), tak i ve vztahu ke třetím osobám (doklad č. 17). Před datem podání napadené přihlášky osoba zúčastněná na řízení podle žalovaného označení „ARS AURO PRIOR“ užívala nejen v souvislosti se zájezdy a přednáškami pořádanými cestovní kanceláří žalobce, ale rovněž v souvislosti se stejnojmenným nakladatelstvím, které si založila a v roce 2009 nechala registrovat a ve kterém vydávala vlastní umělecké publikace.
28. K argumentu žalobce, že má zapsanu ochrannou známku č. 204621 ve znění „ARS AURO PRIOR – UMĚLECKÝ KLUB“, jejíž přihlášku podal 19. 2. 1996, žalovaný uvedl, že tato skutečnost není postačující jako důkaz o užívání napadeného označení k uvedenému datu, neboť samotná existence ochranné známky ještě neprokazuje skutečné užívání napadeného označení pro napadené služby žalobcem v obchodním styku. Na dokladech předložených ve správním řízení se nadto podle žalovaného předmětná ochranná známka nevyskytuje v podobě, v jaké je zapsána. Žalovaný doplnil, že přitom nejde o ochrannou známku, která by byla shodná s napadeným označením, oproti němu obsahuje navíc část „- UMĚLECKÝ KLUB“. Existence uvedené ochranné známky tak podle žalovaného právo osoby zúčastněné na řízení k napadenému označení nevylučuje.
29. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nemá důkazní oporu ani pro svá tvrzení stran důvodů ukončení spolupráce s osobou zúčastněnou na řízení a jejího údajného nekalosoutěžního jednání. Doplnil, že ve správním řízení o námitkách proti zápisu ochranné známky podaných z důvodu nedostatku dobré víry při podání přihlášky je žalovaný oprávněn zabývat se hodnocením povahy jednání osoby zúčastněné na řízení toliko z pohledu, zda jsou dány podmínky naplňující tuto zápisnou výlukou, tedy zda z tohoto jednání vyplývá starší právo této osoby k užívání předmětného označení a zda se

tato osoba oprávněně cítí být přihláškou ochranné známky na těchto právech dotčena. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí s tím, že se v něm v rámci posouzení naplnění uvedených podmínek ve světle předložených důkazů podrobně vyjádřil k povaze jednání žalobce i osoby zúčastněné na řízení.

30. K **prvnímu okruhu žalobních bodů** žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení ohledně údajného zneužití práva osobou zúčastněnou na řízení nijak neprokázal. Doplnil, že důkazy předložené ve správním řízení přezkoumal jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že z nich nelze dovodit, že by právo k namítanému označení osobě zúčastněné na řízení před datem podání napadené přihlášky ochranné známky nesvědčilo, resp. že by mu bylo uvedené označení žalobcem pouze „propůjčeno“ nebo že by jej neoprávněně užíval bez souhlasu žalobce. S ohledem na základní východiska posuzování nedobré víry ve světle žalobcem připomínaného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak žalovaný podle svého přesvědčení v Napadeném rozhodnutí řádně posoudil, zda žalobce věděl nebo vědět měl o existenci označení používaném osobou zúčastněnou na řízení, zda přihlášením ochranné známky žalobcem došlo k poškození této osoby a zda neexistuje důvod, který by jednání žalobce jakožto přihlašovatele ospravedlnil. Současně ve smyslu uvedeného judikátu přihlédl ke všem relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Dospěl přitom k závěru, že námitky podané z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. jsou oprávněné, resp. že osobě zúčastněné na řízení právo k napadenému označení svědčí a na tomto právu se cítí být oprávněně dotčena napadenou přihláškou ochranné známky, podanou žalobcem v nedobré víře. Zároveň nebylo podle žalovaného zjištěno, že by zde existoval relevantní důvod, který by uvedené jednání žalobce ospravedlňovalo. Osoba zúčastněná na řízení na základě předložených důkladů podle žalovaného prokázala, že napadené označení před datem podání přihlášky užívala v obchodním styku v souvislosti se svou stejnojmennou uměleckohistorickou agenturou a nakladatelstvím, a to pro stejné výrobky a služby, pro které bylo přihlášeno napadené označení. Žalobce přitom dle přesvědčení žalovaného o této skutečnosti nepochybně věděl. K podání napadené přihlášky ochranné známky došlo krátce po ukončení spolupráce žalobce s osobou zúčastněnou na řízení. Žalobce by tak podle žalovaného registrací přihlašovaného označení ztížil působení osoby zúčastněné na řízení v oblasti, kde dříve s žalobcem působila, neboť by žádný další subjekt, se kterým by spolupracovala, nemohl uvedené označení užívat.
31. K námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** žalovaný uvedl, že vycházel z dokladů, předložených oběma účastníky řízení v rámci správního řízení. Všechny ve správním řízení předložené důkazy žalovaný na str. 15 až 19 Napadeného rozhodnutí řádně posoudil a na jejich základě dospěl k závěru, že označení „ARS AURO PRIOR“ bylo před podáním napadené přihlášky ochranné známky užíváno jak žalobcem, tak i osobou zúčastněnou na řízení, přičemž osoba zúčastněná na řízení napadené označení užívala jak v rámci spolupráce s žalobcem, tak i samostatně ve vztahu ke třetím osobám. Z důkazů předložených ve správním řízení pak podle žalovaného vyplynulo, že osobě zúčastněné na řízení svědčí právo k přihlašovanému označení a že právo užívat toto označení je originární a není odvozeno od žalobce.
32. Podle žalovaného není jasné, z jakého důvodu žalobce předkládá důkazy z let 1994-1995 poprvé až v rámci správní žaloby, když tyto důkazy mohl uplatnit v rámci správního řízení. Pokud žalobce předkládá další důkazy až nyní, nemohly být tyto důkazy podle žalobce posouzeny žalovaným v rámci správního řízení a tudíž ani tvořit podklad Napadeného rozhodnutí. Rovněž se k nim podle žalovaného neměla možnost vyjádřit

osoba zúčastněná na řízení, které tak nebyl dán rovnocenný prostor k uplatnění nových skutečností a důkazů.

33. Bez ohledu na výše uvedené podle žalovaného ani nově předložené důkazy neprokazují, že by byl žalobce jediným oprávněným uživatelem napadeného označení a že by osobě zúčastněné právo k tomuto označení nesvědčilo. Z předmětných důkazů nelze dovodit, zda se s nimi seznámila relevantní spotřebitelská veřejnost, ani z nich jednoznačně nevyplývá, že by napadené označení bylo užíváno v souvislosti s nárokovánými službami žalobce jakožto fyzické osoby. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobce je podle obchodního rejstříku vlastníkem a jediným společníkem společnosti CK Umělecký klub s.r.o. až od roku 2009; předtím byl v uvedené společnosti, která užívala obchodní firmu AF Services R. Ch. společnost s ručením omezeným, pouze prokuristou.
34. K námitkám uplatněným žalobcem pod **třetím žalobním bodem** žalovaný poznamenal, že jakkoli důkazní břemeno ohledně prokázání podmínek naplňujících námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. spočívá na osobě zúčastněné na řízení jakožto namítajícím, byl to naopak žalobce, koho tížilo důkazní břemeno ohledně prokázání výlučné spolupráce osoby zúčastněné na řízení s ním, když tímto tvrzením argumentoval. Výhradnost spolupráce navíc není podle žalovaného v souladu s dříve uvedeným podmínkou nezbytnou pro posouzení nedobré víry žalobce při podání napadené přihlášky ochranné známky. Podstatné pro posouzení dané věci podle žalovaného je, že osoba zúčastněná na řízení na základě předložených důkazů prokázala užívání napadeného označení před datem podání napadené přihlášky ochranné známky v souvislosti s její stejnojmennou umělecko-historickou agenturou a jejím nakladatelstvím pro služby, pro které je přihlášeno napadené označení.
35. K argumentu žalobce, že webové stránky osoby zúčastněné na řízení nejsou relevantním důkazem pro užívání napadeného označení, žalovaný odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že ačkoli se jedná o internetové stránky provozované osobou zúčastněnou, v archivu internetových stránek www.archive.org, na který osoba zúčastněná na řízení odkázala, lze dohledat historii výše uvedených stránek, z nichž je ze záznamu z 28. 8. 2009 seznatelné, že údaje ohledně založení stejnojmenného nakladatelství a umělecko-historické agentury „X“ zůstaly od svého vzniku neměnné. Jak žalovaný uvedl v Napadeném rozhodnutí, vzhledem k tomu, že ke sporu mezi namítajícím a přihlašovatelem došlo až v roce 2015 a po celou dobu jejich spolupráce byly výše uvedené údaje na internetových stránkách týkající se profesních údajů namítajícího včetně informace o založení umělecko-historické agentury a nakladatelství neměnné, lze mít dle žalovaného za to, že nedošlo k jejich úpravě za účelem ovlivnění tohoto řízení až po ukončení vzájemné spolupráce. Žalovaný přitom uvedený důkaz v podobě internetových stránek osoby zúčastněné na řízení (doklad č. 2) posoudil ve vzájemné souvislosti s dalšími předloženými důkazy (doklad č. 18, 19).
36. K tvrzení žalobce o tom, že důkazy, ze kterých je možno dovodit spolupráci osoby zúčastněné na řízení pod označením „ARS AURO PRIOR“ vně smluvního vztahu, jsou datovány až od roku 2014, žalovaný předeslal, že rozhodným datem, k němuž se vztahuje posouzení dobré víry a existence práva namítajícího k tomuto označení, je datum podání resp. datum práva přednosti napadené přihlášky ochranné známky, tedy 14. 9. 2015, přičemž z období před tímto datem pochází faktury vystavené společnosti P&P transport and travel agency osobě zúčastněné na řízení. Osoba zúčastněná na řízení nadto podle žalovaného předložila důkazy o registraci nakladatelství „ARS AURO PRIOR“ v roce

2009, pod kterým tato osoba vydávala knižní publikace v letech 2007-2013, z nichž souvislost s žalobcem nevyplyvá.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

37. Osoba zúčastněná na řízení ve svém podání ze dne 26. 4. 2019 předeslala, že žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by mu svědčilo právo, které by bylo starší než právo zúčastněné osoby k označení „ARS AURO PRIOR“, a neprokázal ani žádná další svá tvrzení uvedená v žalobě. Tvrzením, že se mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení jednalo o klasický dodavatelský vztah a že jednotlivé služby zúčastněná osoba fakturovala žalobci, žalobce nyní podle osoby zúčastněné na řízení potvrzuje, že se vždy jednalo o dva samostatné a nezávislé ekonomické subjekty a že nikdy mezi nimi nebyla uzavřena žádná smlouva o výhradní spolupráci.
38. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je historikem umění a podniká od 18. 10. 1993, kdy jí bylo vydáno živnostenské oprávnění. Spolupráce mezi žalobcem a zúčastněnou osobou započala v roce 1993. Pokud jde o předmět poskytovaných služeb, osoba zúčastněná na řízení připravovala pro cestovní kancelář žalobce speciálně komponované umělecko-historické programy zájezdů za uměním a historií (zajišťovala místa a památky, které budou navštíveny, časy návštěv, rezervovala termíny přímo na jednotlivých památkách, připravovala odborný výklad a program) a na těchto zájezdech působila jako odborný průvodce. Žalobce potom zajišťoval pouze ubytování a dopravu. Podle osoby zúčastněné na řízení není pravdou, že by jednotlivé zájezdy byly dílem žalobce, ale tyto byly vytvořeny zúčastněnou osobou a tato je jejich autorem.
39. Osoba zúčastněná na řízení dále nesouhlasila s tím, že by žalobce užíval označení „ARS AURO PRIOR“ od počátku jeho podnikání a že tento dovětek vymyslel a v rámci spolupráce zúčastněné osoby s žalobcem jí tento dovětek pouze propůjčil jako průvodci při komunikaci se zákazníky apod. Žalobce podle osoby zúčastněné na řízení označení nevymyslel, neboť žalobce neví, co uvedené netradiční označení znamená. Žalobce vystupoval podle osoby zúčastněné na řízení v rámci své podnikatelské činnosti pod označením AF Services R. Ch. společnost s ručením omezeným a až od roku 2009 užívá označení Umělecký klub, a to na její popud. Právě osoba zúčastněná na řízení totiž vymyslela název Umělecký klub a již v roce 1991 společně s dalšími přáteli založila společnost Umělecký klub s.r.o. Z tohoto důvodu žalobce užíval až do roku 2009 zcela jiné označení nesoucí jeho jméno. Osoba zúčastněná na řízení tak již v roce 1991 užívá název Umělecký klub a na konci roku 1991 žádá o registraci tohoto názvu ke svému jménu. Žalobce tak podle osoby zúčastněné na řízení nikdy neužíval v rámci obchodního styku označení „ARS AURO PRIOR“. Naopak osoba zúčastněná na řízení užívá toto označení od počátku spolupráce s žalobcem, jak vyplývá z jí předkládaných dokladů.
40. Podle osoby zúčastněné na řízení je dosti zvláštní, pokud žalobce tvrdí, že jí bylo propůjčeno označení pouze ke spolupráci a při vystupování s klienty žalobce, aby byla zřejmá spolupráce; toto označení přitom neužívali ostatní průvodci žalobce. Ani k těmto tvrzením žalobce nepředložil podle osoby zúčastněné na řízení jediný důkaz. Stejně tak není podle ní pravdivé tvrzení žalobce, že poskytovala své služby výhradně žalobci. Osoba zúčastněná na řízení k tomuto doložila účetní doklady – faktury, které vystavila jiným subjektům v průběhu spolupráce s žalobcem s tím, že kromě jiného také sama organizovala zájezdy za uměním. Spolupráce podle osoby zúčastněné na řízení nikdy nebyla pro žádnou ze stran výhradní spoluprací. Osoba zúčastněná na řízení měla od roku 1998 živnostenské oprávnění na cestovní kancelář, rovněž pod označením „ARS AURO PRIOR“.

41. K přihláškám k zájezdům nově předloženým žalobcem osoba zúčastněná na řízení uvedla, že tyto letáčky a přihlášky připravovala a nechala tisknout právě ona, jak vyplývá z jí předložených podkladů. Žalobce přitom podle ní také zřejmě nepřiložil letáček, který byl k těmto přihláškám, na kterém je dole uvedeno, že informace a přihlášky jsou dostupné na tel. a je zde uvedeno tel. číslo osoby zúčastněné na řízení. Z uvedeného je dle jejího přesvědčení patrné, že hlavní činnost při rezervaci a informacích měla zúčastněná osoba. Proto také bylo podle ní uvedeno i jí užívané označení „ARS AURO PRIOR“. Osoba zúčastněná na řízení dále poznamenala, že naopak dovolila uvést žalobci označení jako znamení vzájemné spolupráce. I žalobce ostatně podle ní až do roku 2015, kdy došlo k ukončení spolupráce, uváděl v katalozích zájezdů a na internetových stránkách žalobce, že zájezdy jsou připravovány uměleckohistorickou agenturou „ARS AURO PRIOR“ osoby zúčastněné na řízení. Sam žalobce tedy dával podle ní jasně a výslovně najevo, že označení je spojováno s osobou zúčastněnou na řízení a nikoliv s žalobcem. Tvzení o tom, že osoba zúčastněná na řízení začala užívat označení po ukončení spolupráce s žalobcem, aby navodila dojem, že se i nadále jedná o služby spojené s žalobcem a tím mu měla zúčastněná osoba odebírat klienty, je nepravdivé a není doloženo žádnými důkazy. Osoba zúčastněná na řízení v tomto směru poukazovala na katalogy žalobce z roku 2013, 2014 a 2015 a dále otisk z internetové databáze www.archive.org, kde je k internetovým stránkám z roku 2002 a 2003 uvedeno samotným žalobcem, že zájezdy pořádá osoba zúčastněná na řízení s označením „ARS AURO PRIOR“.
42. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že o tom, že si žalobce zaregistroval ochrannou známku „ARS AURO PRIOR – Umělecký klub“, nevěděla, nikdy jí toto nebylo sděleno žalobcem, ani nic nenásvědčovalo tomu, že by toto žalobce učinil. Není přitom pravdou, že by nečinila žádné právní kroky, když podala proti zápisu ochranné známky námítky a vyzývala opakovaně žalobce, aby neužíval jí užívaná označení. Doplnila, že ani po registraci ochranné známky žalobcem nebyla tato užívána, když žalobce užívá označení ve spojení „Umělecký klub – ARS AURO PRIOR“, tedy v opačném pořadí slov. Žalobce po ukončení spolupráce začal užívat i jiná označení užívaná osobou zúčastněnou na řízení, které žalobce nikdy neužíval, ale takto začal činit po ukončení spolupráce, právě z důvodu, aby u zákazníků a spotřebitelů vzbudil klamavý dojem, že se jedná o služby spojené s osobou zúčastněnou na řízení a mohl tak získat neoprávněnou výhodu a parazitovat na pověsti zúčastněné osoby.
43. Pravdivá nejsou podle osoby zúčastněné na řízení ani tvzení žalobce k ukončení spolupráce, k nimž žalobce na rozdíl od osoby zúčastněné na řízení opět nedokládá žádné důkazy.
44. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že pod označením ARS AURO PRIOR má rovněž zaregistrováno nakladatelství, ve kterém vycházejí obecně známé a mezinárodně uznávané knihy z edice Stavitelé katedrál. Nakladatelství je řádně registrováno u Národní knihovny a všechny knihy vydané tímto nakladatelstvím mají přidělen IBAN.
45. Dalším důkazem o spojení označení ARS AURO PRIOR s osobou zúčastněnou na řízení je podle ní obsah internetových stránek registrovaných na její jméno od 15. 1. 2009, na nichž je již od této doby uveden odkaz na ARS AURO PRIOR, jak vyplývá ze stránek www.archive.org.
46. Z uvedených skutečností tak podle osoby zúčastněné na řízení jasně vyplývá, že již v době podání přihlášky ochranné známky žalobce věděl a musel vědět o tom, že označení ARS AURO PRIOR je užíváno osobou zúčastněnou na řízení a že podáním přihlášky ochranné

známky ke stejnému označení bude tato osoba poškozena. Současně žalobce podle osoby zúčastněné na řízení neprokázal v řízení před žalovaným, ani v tomto řízení, že by existovala nějaká okolnost, která by jednání žalobce ospravedlnila.

VI. Jednání

47. Při jednání konaném dne 18. 5. 2020 setrvali žalobce, žalovaný i osoba zúčastněná na řízení na svých procesních stanoviscích. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení pak stručně reprodukovali některé závěry své dosavadní argumentace. Soud při jednání provedl dokazování přihláškami na zájezd z let 1993 – 1995 předloženými žalobcem spolu s podanou žalobou, založenými na čl. 19 – 24 soudního spisu.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

48. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

K relativní zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. v rozhodném znění

49. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 platilo, že „*přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře*“.
50. Uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
51. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnici, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitého právního pojmu, s nímž pracuje § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. (dobrá víra).
52. Ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že namítající může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, pokud se cítí být dotčen na svých právech přihláškou podanou přihlašovatelem nikoli v dobré víře.
53. Nedostatek dobré víry přihlašovatele je rovněž absolutním důvodem k odmítnutí ochrany přihlašované ochranné známce, a to v případě, kdy je nedostatek dobré víry zjevný [srov. §

32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. v rozhodném znění]. K rozlišení obou důvodů lze poukázat např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, čj. 6 As 195/2014 - 28 (bod 25) dle nichž „*zákon o ochranných známkách s kategorií dobré víry pracuje na několika místech. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky představuje jak absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. m) citovaného zákona, kdy žalovaný sám zjišťuje zlou víru na straně přihlašovatele (zlá víra však musí být zjevná), tak důvod relativní na základě námitek dotčené osoby podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona.*“ (srov. rovněž např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, čj. 9 As 123/2011 - 107).

54. Zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva EU přitom pojem dobré víry jako takový nedefinují, nestanoví, jaké konkrétní typové jednání je třeba považovat za jednání v nikoli dobré víře, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení přihlášky optikou hlediska dobré víry postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení této otázky závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu (srov. rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2009, ve věci C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG*, bod 37).
55. Posuzování otázky jednání v dobré víře je podle ustálené rozhodovací praxe SDEU a správních soudů otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmu dobrá víra a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je podle konstantní judikatury věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, čj. 1 As 79/2014 - 39). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v minulosti jednoznačně uzavřel, že při posuzování otázky jednání v dobré víře (podobně jako v případě posuzování podobnosti – zaměnitelnosti přihlašovaných označení) jde o výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav, který soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154).
56. Soud tedy v tomto typu řízení přezkoumává, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán použil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu. Úkolem soudu je tedy přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005 - 62). Soud však nemůže nahrazovat činnost správního orgánu; tím by nepřipustně zasáhl do jeho rozhodovací činnosti.
57. Nejvyšší správní soud v minulosti připomenul, že „*důvodová zpráva k zákonu o ochranných známkách k institutu dobré víry uvádí, že tento se uplatní při zamezení zápisu tzv. „spekulativní“ známky, kterou si její přihlašovatel dává zapsat nikoli za účelem užívání v obchodním styku, ale pouze pro dosažení zisku ze známkové transakce, popřípadě hodlá-li zneužít již získané rozlišovací způsobilosti jiné známky i pro své označení. Pro účely posouzení dobré víry bude zvažována jakákoli relevantní okolnost ke stanovení, zda došlo k podání přihlášky v dobré víře; zejména se vezme v úvahu, zda osoba, která podala přihlášku, věděla o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo nemohla být logicky neznalá takového*

práva v době podání přihlášky a zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst označení, které je předmětem jiného práva“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, čj. 1 As 118/2014 - 39).

58. SDEU i Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi vychází z toho, že dobrá víra je vnitřním psychickým stavem (subjektivní přesvědčením) a není a ani sama o sobě nemůže být předmětem dokazování a usuzuje se na ni pouze z vnějších okolností. Nejvyšší správní soud v tomto směru v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008 - 195, publ. pod č. 1665/2008 Sb. NSS, v rámci úvah nad pojmem dobrá víra mj. konstatoval, že „*v případech zmiňovaných zákonem o ochranných známkách je nutno vycházet z psychologického konceptu dobré víry, tj. z nevědomosti přihlašovatele o určitých okolnostech. Tento závěr lze dovodit i z toho, že zákon o ochranných známkách ochranu dobré víry v mravním smyslu obsahuje v jiných ustanoveních zápisné nezpůsobilosti [srov. § 4 písm. f)], takže vnímat dobrou víru zmiňovanou v § 4 písm. m) a v § 7 odst. 1 písm. k) jinak než jako psychologickou kategorii by znamenalo zbytečnou duplikaci již existujících důvodů pro odmítnutí zápisu ochranné známky, resp. pro její prohlášení za neplatnou. Zdejší soud rovněž souhlasí se závěry civilních soudů, podle nichž dobrá víra jako vnitřní psychický stav (přesvědčení) není předmětem dokazování a usuzuje se na ni pouze z vnějších okolností“.* Podobně i SDEU ve shora připomínaném rozsudku ve věci *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG* zdůraznil, že „*úmysl přihlašovatele v rozhodné době je subjektivním prvkem, který musí být určen na základě objektivních okolností projednávaného případu“.*
59. Pro účely posouzení dobré víry je bráno na zřetel zejména to, zda osoba, která podala přihlášku ochranné známky, věděla o právu jiné osoby na shodné nebo podobné označení nebo v době podání této přihlášky logicky mohla být takového práva znala, a zda by užívání takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst takového označení.
60. Jak však zdůraznil Nejvyšší správní soud, „*samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) však není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry: sám zákon o ochranných známkách uvádí v § 7 odst. 1 písm. k) že ochrannou známkou může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítatele – a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení namítateli ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti namítatele apod.“* (rozsudek ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008 - 195; podobně srov. i body 40 – 41 rozsudku SDEU ve věci *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG*).
61. SDEU i Nejvyšší správní soud tak s nepodstatnými odchylkami konstantně judikují, že ve věcech souvisejících s posuzováním dobré víry při podání přihlášky ochranné známky je třeba zkoumat:
 - zda přihlašovaná ochranná známka je totožná nebo podobná dřívější ochranné známce (nezapsanému označení);
 - zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k nezapsanému označení) namítajícího;
 - zda přihlášením ochranné známky byl namítající dotčen ve svých právech;
 - zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil.

62. Tato kritéria, vycházející z hledisek akcentovaných Nejvyšším správním soudem ve shora připomínaném rozsudku čj. 1 As 3/2008 - 195, byla opakovaně aplikována i v dalších rozhodnutích a uvedený judikatorní přístup lze jistě považovat za ustálený (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, čj. 7 As 59/2010 - 90, ze dne 21. 12. 2011, čj. 1 As 140/2011 - 66, ze dne 7. 11. 2012, čj. 9 As 123/2011 - 107, ze dne 19. 3. 2014, čj. 1 As 11/2014 - 33, ze dne 8. 10. 2014, čj. 1 As 118/2014 - 39, ze dne 26. 3. 2015, čj. 6 As 195/2014 - 34, či ze dne 11. 1. 2018, čj. 1 As 25/2017 - 34).
63. Rovněž z rozhodovací praxe SDEU se obdobně podává, že jsou-li v konkrétním případě kumulativně naplněna hlediska (i.) totožnosti či matoucí podobnosti označení, (ii.) vědomosti o užívání identického nebo matoucím způsobem podobného označení a (iii.) nepoctivého záměru (úmyslu zabránit této třetí osobě v dalším používání takového označení) ze strany přihlašovatele, zpravidla bude předmětný důvod relativní zápisné nezpůsobilosti naplněn (srov. opakovaně připomínaný rozsudek ve věci *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG*, bod 53), či rozsudky Tribunálu ze dne 14. 2. 2012 ve věci T-33/11, *BIGAB*, bod 18; a ze dne 13. 21. 2012 ve věci T-136/11, *Pelikan*, bod 22).
64. Pokud jde o důkazní břemeno k prokazování dobré víry, Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 As 3/2008 - 195 vychází z toho, že „*presumpci dobré víry ...v případech, na něž dopadá zákon o ochranných známkách...automaticky aplikovat nelze. Je tomu tak především proto, že § 4 písm. m) tohoto zákona zakotvuje povinnost žalovaného nezapsat ochrannou známku, jejíž přihláška zjevně nebyla podána v dobré víře (absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti). Žalovaný tak není oprávněn předpokládat dobrou víru přihlašovatelů ochranných známek a jejich dobrou víru je povinen zkoumat, byť je v tom omezen kategorií zjevnosti: není-li zlá víra přihlašovatele patrná „na první pohled“, žalovaný známku zapíše (neexistuje zde tedy povinnost žalovaného provádět rozsáhlé šetření ohledně dobré víry přihlašovatele)*“ (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, čj. 1 As 118/2014 - 39). SDEU v tomto směru obdobně judikuje, že dobrá víra se předpokládá, dokud není podán důkaz proti ní (rozsudek Tribunálu ze dne 13. 21. 2012 ve věci T-136/11, *Pelikan*, bod 57). Nejvyšší správní soud k dokazování relevantních okolností v minulosti uvedl, že „*v souladu s presumpcí dobré víry přihlašovatele a ust. § 25 odst. 2 zák. o ochranných známkách leží důkazní břemeno prvních dvou uvedených podmínek [přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele; přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele] na namítateli. Až pokud jsou skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, je na přihlašovateli, aby případně předložil důkazy prokazující naopak jeho dobrou víru*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, čj. 7 As 151/2012 - 64).
65. Je třeba zdůraznit, že všechny tyto skutečnosti přitom musí být zkoumány k okamžiku podání přihlášky ochranné známky; okolnosti nastalé po tomto datu jsou pro posouzení dobré víry při podání přihlášky ochranné známky irelevantní (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu rozsudku čj. 1 As 3/2008 - 195 a čj. 7 As 151/2012 - 64).
66. Soud konečně pro úplnost podotýká, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. v rozhodném znění je třeba aplikovat i v případě, kdy namítající nemá svá práva chráněná institutem ochranné známky. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 11. 2010, čj. 7 As 59/2010 - 90, v tomto směru potvrdil, že „*zákon o ochranných známkách nepodmiňuje uplatnění námítky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) vlastnickým právem k již zapsané shodné či obdobné ochranné známce. Smyslem citovaného ustanovení je neumožnit zápis ochranné známky, pokud je její přihlašovatel veden úmyslem jednat způsobem, jenž*

překračuje obvyklé obchodní zvyklosti a standard jednání soutěžitelů, kteří si vzájemně konkurují na relevantním trhu. Omezením namítajících v této oblasti pouze na vlastníky ochranných známek by byl popřen smysl 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách“.

67. Žalobce především námitkami vznesenými pod **prvním žalobním bodem** poukazoval na to, že přihláška byla podána v dobré víře, a to vzhledem k jím popisovaným skutkovým okolnostem týkajícím se jeho spolupráce s osobou zúčastněnou na řízení. Žalobce měl za to, že osobě zúčastněné na řízení nesvědčí k užívání označení „ARS AURO PRIOR“ po ukončení spolupráce s žalobcem žádné právo, přičemž celkové okolnosti případu podle jeho přesvědčení jednoznačně jeho zlou víru vyvrací.
68. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že označení „ARS AURO PRIOR“ bylo před rozhodným okamžikem, tj. před datem podání přihlášky označení, užíváno jak osobou zúčastněnou na řízení, tak i žalobcem. Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení nečiní sporným ani to, že přihlašované označení je shodné s označením užívaným osobou zúčastněnou na řízení. V tomto směru tedy soud obdobně jako žalovaný neměl pochybnosti o tom, že byla naplněna první dvě hlediska zkoumání dobré víry, tj. žalobcem přihlašované označení bylo shodné s nezapsaným označením užívaným osobou zúčastněnou na řízení a žalobce současně o existenci tohoto nezapsaného označení, resp. práva osoby zúčastněné na řízení k němu, věděl.
69. Za této situace postupoval tedy žalovaný podle přesvědčení soudu zcela v souladu se zákonnými a navazujícími judikatorními východisky, pokud své meritorní posouzení zaměřil na zkoumání toho, zda by byla osoba zúčastněná na řízení přihláškou předmětné ochranné známky dotčena ve svých právech a zda neexistuje důvod, který by jednání žalobce ospravedlnil. Soud se přitom z dále vyložených důvodů ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádný takový důvod, jenž by jednání žalobce a s ním spojené dotčení osoby zúčastněné na řízení na jejích právech legitimizoval, v řešeném případě dán není.
70. Žalovaný dle přesvědčení soudu v Prvostupňovém i Napadeném rozhodnutí správně akcentoval, že mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení existovala před podáním napadené přihlášky dlouhodobá spolupráce. Žalobce i osoba zúčastněná na řízení ve svých podáních popsali ze svého úhlu pohledu rozhodné skutkové okolnosti týkající se ukončení této spolupráce. Shodují se přitom alespoň potud, že spolupráci ukončili kvůli vzájemným neshodám a nikoli v dobrém.
71. Soud v tomto směru nepřehlédl, že SDEU v minulosti opakovaně judikoval, že existence přímého nebo nepřímého vztahu mezi stranami před podáním přihlášky ochranné známky, např. vztahu mezi stranami před, během a po uzavření smlouvy (zbytkový) vztah, může rovněž naznačovat, že přihlašovatel nejednal v dobré víře (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 1. 2. 2012 ve věci T-291/09, *Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL*, body 85 až 87). Jakkoli nelze jistě v žádném případě vyloučit, že i v takovém případě by mohl přihlašovatel osvědčit existenci důvodu, který jeho jednání ospravedlňuje, platí, že podání přihlášky ochranné známky v bezprostřední souvislosti s nekonsenzuálním ukončením dřívější spolupráce přihlašovatele a namítajícího může být významným indikátorem jednání přihlašovatele v nikoli dobré víře.
72. Soud ze správního spisu ověřil (doklad č. 4), že živnostenské oprávnění, které osobu zúčastněnou na řízení jako historika opravňuje k výkonu podnikatelské činnosti mj. v oborech „vydavatelská činnost, provozování cestovní agentury, průvodcovská činnost v oblasti cestovního ruchu“, bylo vydáno již v roce 1992. Z výpisu z internetových stránek

www.stavitele-katedral.cz založených ve správním spisu (doklad č. 2) plyne, že osoba zúčastněná na řízení absolvovala vysokoškolské vzdělání v oboru dějin umění, její specializací je středověké a renesanční umění a je autorem řady knižních publikací zde uvedených. Z uvedeného podkladu rovněž vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení již v roce 1990 založila umělecko-historickou agenturu a nakladatelství za účelem popularizace dějin umění označovanou jako „X“.

73. Z dalších dokladů založených ve správním spisu se podává, že osoba zúčastněná na řízení běžně užívala přihlašované označení ve spojení se svým jménem v obchodním styku nejpozději od roku 1996 (faktury vystavené žalobci založené ve správním spisu jako doklady č. 5 – 13, smlouva o běžném účtu založená jako doklad č. 14, kopie faktur založené jako doklad č. 17). Z předmětných podkladů nade vší pochybnost vyplývá, že tak osoba zúčastněná na řízení činila nejen ve vztahu k žalobci (doklady č. 5 – 13), ale i ve vztahu ke třetím osobám (doklady č. 14 a 17). Z dokladů založených ve správním spisu pod č. 18 – 21 pak plyne, že osoba zúčastněná na řízení uvedené označení používala nejen v rámci spolupráce s žalobcem, ale i ve spojení se svými samostatnými činnostmi, především pak v souvislosti s vlastní publikační aktivitou a vlastním nakladatelstvím.
74. Obsah správního spisu tedy dle přesvědčení soudu v tomto směru poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že osoba zúčastněná na řízení užívala označení „ARS AURO PRIOR“ před datem podání napadené přihlášky ochranné známky ve spojení se svým jménem, a to mj. v souvislosti s jí založenou stejnojmennou umělecko-historickou agenturou a stejnojmenným nakladatelstvím pro služby spočívající v přípravě zájezdů a exkurzí zaměřených na umění a vydávání umělecko-historických publikací. Činila tak nejen ve vztahu k žalobci, ale i k třetím osobám, přičemž označení užívala nejen v souvislosti s aktivitami organizovanými žalobcem, ale rovněž ve spojení s aktivitami, které činila samostatně bez jakéhokoli spojení s činnostmi žalobce.
75. Žalovaný přitom podle soudu v Napadeném rozhodnutí na základě hodnocení uvedených podkladů správně uzavřel, že provedené důkazy svědčí dřívějšímu právu osobě zúčastněné na řízení, když osoba zúčastněná na řízení v souladu s dříve uvedeným prokázala, že přihlašované označení užívá v obchodním styku nejpozději od roku 1996, přičemž žalobce naopak skutečnost, že mu k přihlašovanému označení jako fyzické osobě svědčí starší právo, neprokázal.
76. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že označení „ARS AURO PRIOR“ sám vymyslel pro svoji cestovní kancelář a používá je od počátku svého podnikání, přičemž osobě zúčastněné na řízení přitom dovolil, aby toto označení užívala také ve vztahu k zákazníkům žalobce, ztotožňuje se soud zcela se závěry vyslovenými žalovaným v Napadeném rozhodnutí, dle nichž žalobce tato tvrzení neprokázal. Mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení není sporu o tom, že stran vzájemné spolupráce neuzavřeli žádnou písemnou smlouvu. Žalobce nicméně nepředložil žádný jiný doklad, z něhož by jeho skutková tvrzení vyplývala. Tvrzení o tom, že sám žalobce je původcem předmětného označení a že osobě zúčastněné na řízení toliko udělil právo k užití tohoto označení výlučně pro účely činností souvisejících se spoluprací na žalobcem pořádaných zájezdech, tedy nebylo v řízení před žalovaným, ani v řízení před zdejším soudem prokázáno. Uvedená tvrzení nadto byla účinně zpochybněna podklady předloženými osobou zúčastněnou na řízení, z nichž v souladu s dříve uvedeným vyplývalo, že osoba zúčastněná na řízení užívala označení „ARS AURO PRIOR“ před datem podání napadené přihlášky ochranné známky ve spojení se svým jménem, a to nejen v souvislosti s aktivitami organizovanými žalobcem, ale

rovněž ve spojení s aktivitami, které činila samostatně bez jakéhokoli spojení s činnostmi žalobce. Z ničeho přitom nevyplývá, že by žalobce proti jím tvrzenému nedohodnutému způsobu užití uvedeného označení osobou zúčastněnou na řízení jakkoli brojil.

77. Pokud žalobce pod prvním a rovněž pod **třetím žalobním bodem** namítal, že osoba zúčastněná na řízení spolupracovala výhradně se žalobcem, resp. nesouhlasil se závěrem žalovaného, že výhradnost spolupráce nebyla prokázána, nemohl mu soud přisvědčit. Soud především zdůrazňuje, že výhradnost obchodního vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení není pro aplikaci důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti uvedeného v § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. klíčová, neboť ani v případě, že by bylo prokázáno, že osoba zúčastněná na řízení spolupracovala v oblasti organizace zájezdů výhradně se žalobcem, nebylo by to způsobilé ničeho změnit na shora popsaných skutkových a navazujících právních závěrech vycházejících z toho, že osoba zúčastněná na řízení užívala uvedené označení v obchodním styku i v souvislosti se svými jinými aktivitami, především pak nakladatelskou a publikační činností. Pro úplnost nicméně soud uvádí, že se v daném ohledu rovněž ztotožňuje s žalovaným, že žalobce ani k tomuto svému tvrzení nepředložil v průběhu správního řízení žádný důkaz, ani toto jeho tvrzení tak nebylo prokázáno; odpovídajícímu závěru žalovaného proto nelze ničeho vytknout.
78. Žalobci soud nemohl přisvědčit ani v další jeho subnámitce uplatněné v rámci **třetího žalobního bodu**, zpochybňující relevanci poznatků plynoucích z internetových stránek provozovaných osobou zúčastněnou na řízení.
79. SDEU i správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že okolnost, že je původcem určitého podkladu založeného do správního spisu některý z účastníků, bez dalšího nebrání tomu, aby byl tento podklad a poznatky z něj plynoucí předmětem hodnocení ze strany správního orgánu. Tribunál v tomto směru v minulosti v bodě 42 rozsudku ze dne 7. 6. 2005 ve věci T 303/03, *Lidl Stiftung v. OHIM – REWE-Zentral (Salvita)*, konstatoval, že pro posouzení důkazní hodnoty určitého dokumentu je třeba zaprvé ověřit důvěryhodnost informací, které jsou v něm obsaženy, a dodal, že je tedy nutno zejména vzít v úvahu původ dokumentu, okolnosti jeho vyhotovení, komu je dokument určen, a klást si otázku, zda se dokument vzhledem ke svému obsahu jeví jako rozumný a důvěryhodný.
80. Soud nemá pochybnosti o tom, že žalovaný uvedeným požadavkům v řízení o námitkách, resp. řízení o rozkladu dostál, když v Napadeném rozhodnutí vyložil důvody, pro které považoval uvedené podklady za věrohodné a poznatky z nich plynoucí za dostatečně podložené.
81. Soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že i řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou popsaný postup za nezákonný. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
82. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobci v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí

vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).

83. Jakkoli je přitom z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí za nezákonná, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti. Žalobce totiž v podané žalobě v tomto ohledu nijak konkrétně nereagoval na závěry, které předseda Úřadu k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil, a omezil se na reprodukci již dříve takto uplatněné obecné a paušální námitky. Pokud se tedy žalobce v rámci těchto námitek omezil na recepci svých dříve ve správním řízení uplatněných námitek zpochybňujících paušálně věrohodnost podkladů ve formě výpisu ze žalobcem provozovaných internetových stránek, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se předseda Úřadu s předmětnou námitkou vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřel o nedůvodnosti námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Současně vyšel z toho, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentoval dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusel pak ani soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
84. Soud proto již toliko stručně konstatuje, že se v daném směru ztotožnil se závěry, které žalovaný k odpovídající rozkladové námitce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. Lze shrnout, že poznatky plynoucí z uvedeného žalobcem zpochybňovaného podkladu byly na daném skutkovém půdorysu způsobilými dalšího hodnocení v rámci volného hodnocení důkazů prováděného žalovaným. Žalovaný vyložil důvody, pro které považoval uvedený podklad za věrohodný, a na jejichž základě dospěl k závěru, že nedošlo k úpravě tohoto podkladu za účelem ovlivnění tohoto řízení až po ukončení vzájemné spolupráce. Žalobce přitom jinou, než žalovaným uspokojivě vypořádané obecnou námitku nevznesl a závěry plynoucí z dalších žalovaným zmíněných podkladů pro rozhodnutí ani postup žalovaného při jejich zohlednění nezpochybnil. Ani uvedenou námitku proto soud nemohl shledat důvodnou.
85. Soud se neztotožnil ani s poslední dílčí námitkou, vznesenou pod **třetím žalobním bodem**, dle níž důkazy, ze kterých je možno dovodit spolupráci osoby zúčastněné na řízení pod označením „ARS AURO PRIOR“ vně vztahu s žalobcem, jsou datovány až od roku 2014. Uvedený závěr je podle přesvědčení soudu v příkrém rozporu s obsahem správního spisu. Z toho naopak vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení v souladu s dříve uvedeným dokládala v průběhu správního řízení, že i před rozhodným okamžikem, jímž je ve světle výše popsaných judikatorních východisek okamžik podání přihlášky napadeného označení, užívala napadené označení ve spojení se svým jménem nejen v souvislosti se službami nabízenými žalobcem, ale i ve spojení se svými jinými aktivitami, především pak nakladatelskou a publikační činností, jak vyplývá nejen z kopií faktur založených ve správním spisu jako doklad č. 17, ale i z dalších touto osobou předložených dokladů

(dokladu č. 14 – smlouva o běžném účtu či dalších dokladů týkajících se registrace nakladatelství osoby zúčastněné na řízení obsahující označení „ARS AURO PRIOR“, pod kterým tato osoba v letech 2007-2013 publikovala). Ani tato námitka tedy neobstojí.

86. Soud dále nemohl přisvědčit námitkám, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** zpochybňoval závěry žalovaného s tím, že již v únoru 1996 podal přihlášku k ochranné známce „ARS AURO PRIOR - UMĚLECKÝ KLUB“, přičemž tato ochranná známka byla žalobci zapsána a osoba zúčastněná na řízení ji nikdy nerozporovala. Žalobce přitom předloženými přihláškami na zájezdy konané v letech 1993 – 1995, jež s odkazem na zásadu plné jurisdikce předkládal poprvé spolu s žalobou, prokazoval, že předmětné označení fakticky užíval ve svém obchodním styku již před rokem 1996.
87. Soud předně podotýká, že žalovanému nelze nijak vytknout, pokud v Napadeném rozhodnutí uzavřel, že skutečnost, že má žalobce zapsanu ochrannou známku č. 204621 ve znění „ARS AURO PRIOR – UMĚLECKÝ KLUB“, jejíž přihlášku podal 19. 2. 1996, není sama o sobě postačující jako důkaz o užívání napadeného označení k uvedenému datu, neboť samotná existence ochranné známky ještě neprokazuje faktické užívání napadeného označení pro napadené služby žalobcem v obchodním styku. Soud v tomto ohledu žalovanému zcela přisvědčuje a shodně uzavírá, že samotná okolnost spočívající v přihlášce uvedené ochranné známky není způsobila jakkoli zpochybnit shora vyslovené závěry, dle nichž nelze dovozovat, že by právo ke spornému označení osobě zúčastněné na řízení před datem podání napadené přihlášky ochranné známky nesvědčilo, resp. že by byl žalobce původcem tohoto označení a osobě zúčastněné na řízení toto jen propůjčil a že by je osoba zúčastněná na řízení užívala bez souhlasu žalobce v nedovoleném rozsahu. Je tomu tak proto, že uvedená okolnost nijak nesvědčí o tom, že by osoba zúčastněná na řízení před podáním přihlášky neužívala označení kromě aktivit souvisejících se spoluprací s žalobcem rovněž i v souvislosti se svými jinými aktivitami, především pak nakladatelskou a publikační činností, či naopak o tom, že by žalobce uvedené označení užíval výhradně ve spojení se svými aktivitami nezávislými na spolupraci s osobou zúčastněnou na řízení. Uvedená okolnost pak dle přesvědčení soudu ani neprokazuje, že osoba zúčastněná na řízení o uvedené přihlášce, resp. zapsané ochranné známce věděla. Především však žalobcem akcentované skutečnosti nijak nesvědčí o tom, že by žalobce uvedené označení v obchodním styku skutečně užíval a osoba zúčastněná na řízení současně takové užívání trpěla způsobem, jenž by snad v obecné rovině potenciálně měl na straně žalobce založit ospravedlnitelný důvod pro přihlášku sporného označení. Žalovaný ostatně v tomto ohledu správně zdůraznil, že na dokladech předložených ve správním řízení se (i.) předmětná ochranná známka nevyskytuje v podobě, v jaké je zapsána, a současně (ii.) nejde o ochrannou známku, která by byla shodná s napadeným označením, když obsahuje navíc část „- UMĚLECKÝ KLUB“. Žalobce se přitom k uvedeným závěrům žalovaného nijak nevyjádřil a nijak je nerozporoval.
88. Soud pak k žalobcem předloženým důkazním návrhům (přihláškám na zájezdy z let 1993 – 1995) podotýká, že jakkoli žalobci nelze upřít právo předložit v rámci soudního řízení i takové důkazní prostředky, které ve správním řízení nepředložil (na žalobce nelze uplatnit pravidlo vyplývající pro namítajícího z § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb.), nelze žalovanému z pochopitelných důvodů nijak vyčítat, že se s uvedenými podklady v rámci odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí nevypořádal.
89. Ani jejich provedení k důkazu soudem při jednání však nebylo způsobilé ničeho změnit na shora uvedených závěrech, dle nichž bylo sporné označení „ARS AURO PRIOR“ před

podáním napadené přihlášky ochranné známky prokazatelně užíváno jak žalobcem, tak i osobou zúčastněnou na řízení, přičemž osoba zúčastněná na řízení napadené označení užívala jak v rámci spolupráce s žalobcem, tak i samostatně v dalším obchodním styku ve vztahu ke třetím osobám, především pak v souvislosti se svou nakladatelskou a publikační činností, přičemž z ničeho nevyplývá, že by osobě zúčastněné na řízení právo k přihlašovanému označení nesvědčilo, či by právo užívat toto označení nebylo originární a bylo toliko odvozeno od žalobce. Soud zjistil, že ani na těchto žalobcem teprve v řízení před soudem předložených podkladech se předmětná ochranná známka nevyskytuje v podobě, v jaké je zapsána. Nijak z nich však především obdobně jako v případě důkazních prostředků předložených ve správním řízení nevyplývá, že by napadené označení bylo užíváno výhradně v souvislosti s nárokovanými službami žalobce jakožto fyzické osoby, resp. že by žalobce uvedené označení užíval výhradně ve spojení se svými aktivitami nezávislými na spolupráci s osobou zúčastněnou na řízení. Právě naopak, osobě zúčastněné na řízení je třeba přisvědčit, že i (žalobcem nezpochybňovaný) odkaz na telefonní číslo osoby zúčastněné na řízení v uvedených dokladech svědčí pro zcela opačný závěr.

90. Ani tuto žalobní námitku tak soud nemohl shledat důvodnou.
91. Soud tak s ohledem na shora uvedené důvody shrnuje, že obsah správního spisu poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že osoba zúčastněná na řízení užívala označení „ARS AURO PRIOR“ před datem podání napadené přihlášky ochranné známky ve spojení se svým jménem, a to mj. v souvislosti s jí založenou stejnojmennou umělecko-historickou agenturou a stejnojmenným nakladatelstvím pro služby spočívající v přípravě zájezdů a exkurzí zaměřených na umění a vydávání umělecko-historických publikací. Činila tak nejen ve vztahu k žalobci, ale i k třetím osobám, přičemž označení užívala nejen v souvislosti s aktivitami organizovanými žalobcem, ale rovněž ve spojení s aktivitami, které činila samostatně bez jakéhokoli spojení s činnostmi žalobce. Z ničeho nevyplývá, že by osobě zúčastněné na řízení právo k přihlašovanému označení nesvědčilo, či by právo užívat toto označení nebylo originární a bylo toliko odvozeno od žalobce, resp. bylo užíváno neoprávněně bez souhlasu žalobce. Ve světle shora podrobně popsaných judikatorních východisek tedy soud nepochyboval o tom, že byly splněny všechny podmínky pro závěr o tom, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře, když žalobcem přihlašované označení bylo totožné, resp. podobné nezapsanému označení užívanému osobou zúčastněnou na řízení a žalobce současně o existenci tohoto nezapsaného označení, resp. práva osoby zúčastněné na řízení k němu, věděl, osoba zúčastněná na řízení se na tomto právu cítí být oprávněně dotčena napadenou přihláškou ochranné známky (spotřebitelé by se mohli domnívat, že služby označené přihlašovaným označením jsou poskytovány osobou zúčastněnou na řízení a žalobce by mohl z tohoto neoprávněně těžit), a na straně žalobce není dán žádný relevantní důvod, který by uvedené jednání žalobce ospravedlňoval.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

92. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
93. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

94. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. května 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu